

[Christmas Møller.]

Par enkelte Bemærkninger om det sønderjydske Spørgsmaal. Der er faldet et Par Udtalelser, en enkelt her i Salen og ogsaa Udtalelser udenfor Tinget, angaaende Grænsen, som vi meget maa beklage. Jeg skal ikke ved denne Lejlighed komme ind paa hele Grænsespørgsmaalets Stilling fra 1918 til 1920 og hele Grænsestriden, som den da formede sig; men det maa være rimeligt at paapege, hvordan der i Øjeblikket fra Tyskhedens Side paa de nationale, kulturelle og sproglige Omraader føres en voldsom Kamp, og det maa være rimeligt at paavise, hvordan man i denne Kamp paa fredeligt Grundlag mellem de to Nationaliteter ser Tyskheden sætte ind med ganske anderledes Styrke og med vældige Pengemidler i Rytgen. Hvor vi yder nogle hundrede Tusinder, yder det mægtige Rige Millioner. Jeg tror, det vilde være til stor Skade, om der atter skulde rejses en Strid om Grænsen. Hver har jo sin Mening, men jeg tror ogsaa, at vi saa maa være enige om, at saaledes som det en Gang er, ligger Grænsen uvægerligt fast, og Nytte sker der ikke ved paa nogen Maade at rokke herved eller fremsætte Udtalelser, der kan give Anledning til, at de benyttes imod os.

I den Debat, som her er ført, har vi paa det politiske Omraade ikke faaet alt for megen Besked. Vi har set, hvorledes Regeringen sætter sig hyggeligt og mageligt til Rette, og naar Lovforslagene kommer, vil de først lidt efter lidt angive hele Retningslinien ud fra den Betragtning, som jeg kom med i min Indledningstale. Hele denne Retningslinie, hele denne Politik er vi som bekendt Modstandere af. Vi er villige til, som det er vor Pligt som Oppositionsparti, at gaa ind i en saglig Forhandling med den lovlige Regering; men vi gør det med Fastholden af vort Program paa Forsvarsomraadet og paa det Grundlag, som er vort for Danmarks økonomiske Fremtid, Bevarelsen af det private Initiativ og den private Ejendomsret.

Niels Frederiksen: De to Ordførertaler, der nys er holdt, henholdsvis fra Venstres og de Konservatives Side, har været stærke i Ord og overlegne i Formen, men løse og svage i Argumentationen. Jeg finder derfor ingen Anledning til at gaa i Enkeltheder an-

gaaende dem, det overlader jeg de højt-ærede Ministre at gøre.

Jeg vil indskrænke mig til at fremføre nogle Bemærkninger angaaende de politiske Betragtninger, der er gjort gældende, da de efter min Mening har retningsangivende Betydning for, hvad man i denne Vinter kan vente fra Oppositionspartiernes Side.

Jeg ønsker at sige til det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, der atter i Dag besværede sig over den Agitation, der forud for Valget var ført fra de nuværende Regeringspartiers Side, og betegnede den med voldsomme Udtryk, at efter min Mening er det ørkesløst i dette høje Ting at fortsætte en Diskussion om Agitationsformerne forud for et Valg. Jeg er ganske overbevist om, at den Lobhudling, som det ærede Medlem har været ude for i Venstrepressen, dens Forgudning af hans politiske Arbejde og dens Bestræbelse for overfor godtroende Vælgere at give det Indtryk, at han var Landets frelsende Engel, der endelig maatte bevares i den Stilling, kun kan have haft til Hensigt at formaa godtroende Vælgere til at støtte det ærede Medlems Parti. Overdrivelserne er vist lige gode fra begge Sider, og der er ingen Anledning for det ærede Medlem til her at rette Bebrejdelser mod os i den Henseende.

Dernæst fremførte det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal nogle Bemærkninger af sædvanlig Art om Organisationernes Magt og Overgreb indenfor dansk Erhvervsliv. Jeg ønsker heroverfor blot at gøre opmærksom paa, at det ærede Medlem i dansk Politik har haft rig Lejlighed til at stække denne Magt, til at skabe Frihed for disse Overgreb — i 4 Aar sad det ærede Medlem som Landbrugsminister i Ministeriet Neergaard, i 2½ Aar var det ærede Medlem Statsminister, men i al den Tid har det ærede Medlem efter vor Opfattelse ikke paa dette Omraade udrettet andet end holde nogle voldsomme Taler Landet over mod den „urimelige“ Tilstand, som var skabt af Organisationerne, og ud over det kun formaaet at faa gennemført Lovforslaget om Erhvervs- og Arbejdsfrihed, som i Virkeligheden har liden Værdi og i sine Virkninger ikke vil have nogen Betydning i den Forbindelse, som det ærede Medlem ynder at udtale sig om i stærke Vendinger.

Det forekommer mig derfor, at det-